

Μητροπολίτης Θεοδωρουπόλεως Γερμανός, ο ηγιασμένος Επίσκοπος του Φαναρίου

/ [Γνώμες](#)

- [Γράφει ο Χρυσόστομος Παπαδάκης, Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Θρόνου](#)

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ο ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ

(Μέ τή συμπλήρωση έπτά έτῶν από τῆς κοιμήσεώς του † 10-8-2018)

Ὁ άγιασμός εἶναι ὁ ὕψιστος στόχος τῆς ζωῆς. Τό «άγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ άγιός εἰμι», (Α΄ Πέτρ. 1, 16). Γι' αὐτό ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία. Αὐτός ὁ στόχος δέν ἔφυγε ποτέ από τόν νοῦ καί τήν καρδιά τοῦ Μητροπολίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Θεοδωρουπόλεως Γερμανοῦ, τοῦ μετά τῶν άγίων πλέον ἐν οὐρανοῖς αὐλιζομένου.

Ἦταν ἡ άθόρυβη καί άγιοπρεπής παρουσία στό μαρτυρικό Φανάρι. Μυρίπνοο άνθος τῆς μυστικῆς άγιοπατερικῆς άρετῆς. Πνοή τοῦ Άγίου Πνεύματος μέσα σέ πολυπληθές, άλλογενές καί άλλόθρησκο περιβάλλον τῆς Κωνσταντίνου Πόλεως.

Καί ἐπειδή ἡ θεία Χάρις ὅταν τό θελήσει, τίποτα δέν μπορεῖ νά τῆς σταθεῖ ἐμπόδιο, πληροφοροῦσε τίς καρδιές καί αὐτῶν τῶν ἀλλοθρήσκων Τούρκων γιά τήν ἀξία αὐτῆς τῆς φωτοφόρου ψυχῆς, ἡ ὁποία κατοικοῦσε σ' ἐκεῖνο τό καχεκτικό ἀπό τήν ἄσκηση σῶμα. Τόν ἀγαποῦσαν ἀληθινά καί τοῦ ἐκδήλωναν βαθύ σεβασμό. Τόν ἀποκαλοῦσαν “Ἀζίζ Γερμανό”, δηλαδή ἅγιο Γερμανό.

Μᾶς ἔλεγε ὁ ἀοίδιμος ἡγούμενος τῆς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Τατάρνης καί γνήσιος φίλος τοῦ Πατριαρχείου, Ἀρχιμανδρίτης Δοσίθεος Κανέλλος, ὅτι γνωστοί του ἄνθρωποι ἔγιναν αὐτόπτες καί αὐτήκοοι μάρτυρες, ὅταν βγαίνοντας στή γειτονιά ἀπό τό σπίτι του στό Τζιχανγκίρ ὁ Γέροντας, σηκώνονταν οἱ Τοῦρκοι καί οἱ Τουρκάλες πού κάθονταν ἔξω καί λέγανε, “Ἀζίζ Γερμανός γκελίορ”, δηλαδή περνᾷ ὁ ἅγιος Γερμανός. Λίγο εἶναι νά εἶσαι κληρικός τοῦ Πατριαρχείου μέσα στήν Κωνσταντινούπολη καί νά ἀπολαμβάνεις τέτοιου σεβασμοῦ ἀπό μουσουλμάνους;

Ἦταν «μανικός ἐραστής», (Κλίμαξ 30, 11) τῆς ἐλεημοσύνης. Ὁ Δεσπότης πού δαπανοῦσε γιά τόν ἑαυτό του τόσα, ὅσα ἦσαν ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιά τή συντήρησή του. Τό μεγαλύτερο μέρος τό ἔδινε γιά νά συντηρηθοῦν ἐνδεεῖς ὁμογενεῖς καί Τοῦρκοι.

Ὁ Γερμανός ἀπό τήν ἀρχή τράβηξε ἀταλάντευτα τόν δρόμο τῆς νήψεως καί γενικά τῆς ἀσκήσεως. Τιμοῦσε τούς πάντες καί δέν ὑποτιμοῦσε κανένα. Ὡς ὄντως ἡγιασμένος, δέν συνειδητοποίησε ποτέ ὅτι ἀποτελοῦσε τιμή γιά τή Μητέρα Ἐκκλησία. Ὅτι ἦταν τό ἅγιο κόσμημά της. Διακρινόταν καί μέ τή φυσική του ἀπλῶς παρουσία ὡς κεχαριτωμένος παρά Θεοῦ. Ἀλλά μέ τήν παρρησία τῶν προσευχῶν του, ἦταν προστασία γιά τό Πατριαρχεῖο καί τήν ὁμογένεια τῆς Πόλης. Ἡ προσευχή του ἦταν μιά μυστική θεία σκέπη πάνω ἀπό τό Φανάρι καί τήν ὁμογένεια.

Εἶχε στόμα καθαρό. Ἦθος ἀκατηγόρητο, ἀδαμάντινο, εὐῶδες. Ἦταν ἀπαθής σέ ὑποτιμητικές συμπεριφορές. Ταπεινή λειτουργική παρουσία μέ τήν πλέον λιτή ἀμφίεση, ὅπως καί στίς ἐκφωνήσεις, στίς κινήσεις, στήν ὅλη του στάση ὡς ἱεουργοῦ. Ἐπιλογή του ἦταν τό νά χανόταν ἀνάμεσα στούς τελευταίους ὅταν συμμετεῖχε σέ διάφορες ἐκδηλώσεις. Εὐτυχισμένος μέσα στήν ἀγαπημένη του ἀφάνεια. Εἶχε βλέμμα σάν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ πού μαρτυροῦσε τήν ἐσωτερική του καθαρότητα. Τό δέ χαμόγελό του μόνιμο καί φωτεινό ὡς ὄντως οὐράνιο.

Εὐρισκόμενος ὁ Κύριος στήν Καπερναούμ, ρωτήθηκε ἀπό τούς μαθητές «τίς ἄρα μείζων ἐστίν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν; Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς παιδίον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῇτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Καί ὅς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἐν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται», (Ματθ. 18,1-5).

Αὐτὰ πού λέγει ὁ Κύριος, βρῆκαν ἀπόλυτη ἐφαρμογή στό πρόσωπο τοῦ Θεοδωρουπόλεως Γερμανοῦ. Τόσο ἀπόλυτη, πού ὁ καθαρός, ὁ ἄδολος, ὁ ἀπονήρευτος, ὁ ἀθῶος, ὁ παιδικός διὰ Χριστόν ψυχικός του κόσμος, ἀποτυπώθηκε στή μορφή του καί τήν ἔκανε ἀπόλυτα σεβαστή, πνευματικῶς ἐράσμια, ποθητή κατὰ τό ἀναφερόμενο στό βίο τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, «ἀρκεῖ μοι μόνον τὸ βλέπειν σε πάτερ». Κατά δέ τόν λόγο τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, «Τίς σε ἰδὼν οὐκ ἠγάπηκε; Τίς δὲ συντυχὼν οὐ γεγλύκαται;». Καί ὡς πρὸς αὐτό, ἡ ἀγιότητα τοῦ Γερμανοῦ ὑπῆρξε ἀποδεικτική τῶν ὅσων παραπάνω εἶπε τό Στόμα τῆς ἀληθείας, ὡς ἀπάντηση στό ἐρώτημα «τίς ἄρα μείζων ἐστίν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Τὴν ὑπεροχὴ τῆς μυστικῆς ἀγιότητός του, ἐπρόδιδε διὰ τοῦ μονίμου αὐτοῦ ἐξωτερικοῦ σημείου ὁ Κύριος. Χάρισμα τό ὅποιο δέν τό δίδει σέ ὅλους τοὺς ἁγίους Του. Ἐνῷ ἦταν ἅγιοι, ἔφεραν τὰ ὅποια φυσικά τους ἐξωτερικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα, τὰ ὅποια μπορεῖ καί νά μήν ἦσαν καθόλου ἱλαρά, κι αὐτό βέβαια βοηθοῦσε στό νά κρύβουν τὴν ἀρετὴ τους. Στὴν περίπτωση ὅμως τοῦ ἐπισκόπου Γερμανοῦ, ὁ Κύριος τὴ φανέρωνε καί διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ στοιχείου, διότι ὁ ἴδιος δέν κινδύνευε ἀπὸ ἔπαρση ὡς τῇ ἀληθείᾳ ταπεινός, ἀλλὰ καί οἱ βλέποντες ὠφελοῦντο.

Ὅταν ὁ Κύριος εἶδε νά ἔρχεται πρὸς αὐτόν ὁ Ναθαναὴλ τὸν ὅποιο εἶχε βρεῖ ὁ Φίλιππος καί τοῦ μίλησε περὶ Αὐτοῦ προτρέποντάς τον νά τὸν γνωρίσει, εἶπε ὡς Καρδιογνώστης τό ἰδιαιτέρως τιμητικό, «*ἶδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι*» (Ἰωάν. 1,47). Τό ἴδιο χωρὶς ἀμφιβολία ταίριαζε στόν ἄδολο Γερμανό. Οἱ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διάκονοι ὅλων τῶν βαθμῶν, οἱ καί φύλακες τοῦ Θεσμοῦ καί τῶν πατρῶων σεβασμάτων τοῦ Γένους στὴ Βασιλεύουσα, εἶχαν τὴν εὐλογία νά συνυπάρχουν μέ ἓνα ἀληθινό «*Ναθαναὴλ*»! Ἡ Χάρις πού μονίμως ἐνοικοῦσε στὴν ψυχὴ καί τό σῶμα του, ἀναπαύθηκε πάνω του γιὰ τοὺς «*ἐν κρυπτῷ*» ἀσκητικούς του ἀγῶνες. Τοῦ ἀρμόζει τό τοῦ γνωστοῦ ὁσιακοῦ ἀπολυτικίου, «*νηστεία ἀγρυπνία προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβών*».

Ἀναπαύθηκε πάνω του ἡ Χάρις γιὰ τὴν ἀγγελικὴ του καθαρότητα, καί ἐννοοῦμε αὐτὴν τὴν σέ ἐπίπεδο λογισμῶν, ἀποδεδειγμένη τοῖς πᾶσι ἀφοῦ οὔτε μέ λόγο, οὔτε μέ ἔργο ἐκδηλώθηκαν ἔστω ἐνδείξεις γιὰ τό ἀντίθετο. Ἡ καθαρότης τῶν λογισμῶν εἶναι τό κριτήριό τῆς ἐσωτερικῆς καθαρότητος, διότι ἀπὸ αὐτοὺς ἀρχίζουν ὅλα. Ὁ καλὸς λογισμὸς ἐάν ἐπιτευχθεῖ καί γίνεται ἀπὸ τὸν ἀγωνιστὴ διαρκὲς βίωμα, ἐξασφαλίζει τὴν ψυχικὴ του εὐταξία, διότι δέν μολύνεται οὔτε ἀπὸ κατάκριση, οὔτε ἀπὸ ἡδυπάθεια, οὔτε ἀπὸ καμμιὰ προσβολή οἰουδήποτε πάθους. Γι' αὐτό ἔχει χαρισματικὴ εἰρήνη Χριστοῦ, τὴν ὁποία δίδει ὁ ἴδιος ὅπως εἶπε, «*εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν*» (Ἰωάν. 14, 27), καί μπορεῖ καί σιωπηλὸς ἀκόμη νά μεταδίδει εἰρήνη.

Γιὰ νά καταδειχθεῖ ὁ καλὸς τοῦ λογισμὸς, ἅς ἀναφερθεῖ τοῦτο τὸ συγκινητικὸ γεγονὸς: Κάποτε τοῦ ἔκλεψαν στὸ δρόμο τὸ πορτοφόλι, μὰ δέν λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀπώλεια, ἀλλὰ γιὰ τὸν δράστη ὁ ὁποῖος γιὰ νά τὸ κλέψει εἶχε μεγάλη ἀνάγκη καὶ δυστυχῶς δέν εἶχε μέσα περισσότερα χρήματα γιὰ νά βοηθηθεῖ! Καὶ δέν θὰ τὸ ἔλεγε αὐτό ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ ἐλεῶν ὀσιώτατος Γέρων, ἀλλὰ ἔπρεπε νά πληρώσει τὸ ταξί πού τὸν πῆγε στὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἀναγκάσθηκε νά ζητήσῃ χρήματα! Εἶχε ἐπιτύχει ἀπόλυτα αὐτό πού ὁ ὁσιος Παΐσιος προέτρεπε· νά γίνῃ δηλαδή «ἐργαστάσιο καλῶν λογισμῶν». Εἶχε μόνιμη τὴ χριστιανικὴ ἀγάπη μέ ὅλα τῆς τὰ γνωρίσματα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος. Ἀνάμεσα σ' αὐτά εἶναι καὶ τὸ ὅτι ἡ ἀγάπη «οὐ λογίζεται τὸ κακόν» (Κορινθ. Α', 3, 15).

Ἀναπαύθηκε πάνω τοῦ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν καλλιέργεια ὅλων τῶν ἀρετῶν, μηδεμιᾶς ἐξαιρουμένης. Ὅλος ὁ κατάλογος τῶν ἐν Χριστῷ ἀρετῶν εἶχε γίνῃ κτῆμα τοῦ. Σέ καμιὰ δέν ὑστεροῦσε. Αὐτός ὁ μέγας ἄθλος, σέ μιά τέτοια πολυάνθρωπη πόλη, ἀπαιτοῦσε ἀστήρευτο φιλότιμο γιὰ νά καταβληθεῖ ἓνας τέτοιος ἰσόβιος κόπος. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ φιλότιμο ὑπῆρχε μέσα τοῦ ὑπερεκπερισσοῦ, λόγω τῆς ὀλοθύμου τοῦ προαιρέσεως, ἦταν καὶ τὸ «φορτίον ἐλαφρόν» (Ματθ. 11, 30) κατὰ τὴν ἀψευδῆ ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου. Δηλαδή οἱ κόποι καταβάλλονταν μέ προθυμία καὶ χαρά, συνεπικουροῦσης φυσικὰ τῆς θείας Χάριτος.

Ἡ φυσική του παρουσία βεβαίωνε μόνο τόν μεγάλο νηστευτή! Τά εἶδη ὅμως τῶν ἀσκητικῶν παλαισμάτων του παρέμειναν ἀθέατα, μυστικά, προστατευμένα ἀπό τή μεγάλη καί ἀληθινή του ταπείνωση. Ἄν σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ «στολή τῆς Θεότητος» (ἁγ. Ἰσαάκ ὁ Σύρος), ἡ βάση ὅλων τῶν ἀρετῶν, ἡ ἀσφάλεια καί ἡ σφραγίδα γνησιότητός τους, καταλαβαίνει γιατί ὁ Θεός «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν» καί «ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται» (Ἰακ. 4,6), γιατί δίνει τή χάρη του μόνο στούς «ταπεινοὺς τῇ καρδίᾳ». Ἄλλωστε θέλησε ὁ Ἰδιος νά πληροφορήσει τόν ἄνθρωπο πῶς θά βρεῖ τήν ψυχική του ἀνάπαυση, βιώνοντας τό «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὕρησετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν» (Ματθ. 11,29).

Ὅλοι οἱ Πατέρες καί διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ἔδωσαν μεγάλο βάρος στήν ἀπόκτηση αὐτῆς τῆς ἀρετῆς. Θεολόγησαν περί αὐτῆς, εἶδαν θαύματα ἀπό αὐτήν, κατέγραψαν θαυμαστές διηγήσεις παρατηρώντας τήν ἐφαρμογή της, προέβαλαν ἀμέτρητα παραδείγματα ταπεινῶν καί τόνισαν τή φανέρωση τῆς θείας εὐαρέσκειας. Μετέχοντας ὁ ἐπίσκοπος Γερμανὸς ὁλόψυχα στήν παραδοθεῖσα ἀπό τόν Χριστό στούς ἀνθρώπους διὰ τοῦ παραδείγματός Του ἄκρα ταπείνωση, ἐγεύετο διαρκῶς τόν πνευματικό γλυκασμό της. Μιά τέτοια γεύση εἶναι γεύση παραδείσου, ἡ ὁποία δέν ἀφήνει καθόλου περιθώριο γιὰ νά ἐνεργήσῃ στήν ψυχή ὁ ἀντίδικος. Γράφει στήν Κλίμακά του ὁ ὁσιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης· «Οὐ γὰρ κόποις, ἀλλ' ἀπλότητι καὶ ταπεινώσει ὁ Θεὸς ἐμφανίζεται» (Κλίμαξ, λόγ. 26). Ὁ ὁσιώτατος πατήρ εἶχε τή μακαρία ἀπλότητα καί τήν ἀγία ταπείνωση παράλληλα πρὸς τοὺς ἀσκητικούς κόπους.

Ἄκρως ταπεινὸς ὑπάρχων διὰ τόν ταπεινὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἡ σκέψη του εἶχε γίνῃ Χριστοσκέψη. Ὁ λόγος του, Χριστοῦ λόγος. Οἱ πράξεις του Χριστοπράξεις. Δηλαδή

είχε ἦθος Χριστοειδές, διότι μέσα του ἔλαμπε τό «*θεοειδές κάλλος*», τό ὁποῖο ἀντιλαμβάνονταν, ἔνοιωθαν καί θαύμαζαν οἱ ταπεινοί φιλάγιοι, «*καθώς ἠδύναντο*». Αὐτό ποῦ ψάλλουμε στό ἀπολυτίκιο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, «*τό ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν*», τό ἐφάρμοσε στή ζωή του καί μᾶς τό ἐδίδαξε πρακτικά. Ποῦ; Στήν ἴδια Πόλη ὅπου διέλαμψε ὡς Ἀρχιεπίσκοπος ὁ οἰκουμενικός διδάσκαλος καί φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας.

Τό ἔνθεο ἦθος του, τόν ἔκανε νά βιώνει διαρκῶς τήν ἀναφαίρετη -κατά τήν Κυριακή υπόσχεση- χαρά· «*τήν χαράν ὑμῶν οὐδείς αἶρει ἀφ ὑμῶν*» (Ἰωάν. 16,22). Ζοῦσε τή χαρά τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας πού τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ ἠγαπημένος του Κύριος Ἰησοῦς, περί τῆς ὁποίας εἶχε βεβαιώσει τούς μαθητές Του· «*ἐάν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὅντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε*» (Ἰωάν. 8,36) . Γι' αὐτό καί ἡ κατήφεια δέν εἶχε σχέση μέ τήν ἁγία του μορφή, ἀφοῦ καί στά συναισθήματά του κυριαρχοῦσε ἡ χαρά τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς «*πρᾶος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ*» μιμούμενος τόν Κύριο, εἶχε ἐπιτύχει τῆς θείας δωρεᾶς του, δηλαδή τλο «*καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν*». Αὐτή ἡ ἐσωτερική ἀνάπαυση ἦταν ἡ πηγή τῆς χαρᾶς του. Ἑρμηνεύοντας ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τό χωρίο αὐτό, γράφει· «*Ὁ μὲν τῇ ἁμαρτίᾳ δεδουλωμένος, ἔξω καθίσταται τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ καλῶν, τῇ διηνεκεῖ κολάσει παραδιδόμενος, ὁ δὲ τῆς ἐλευθερίας τῶν ιδίων ἁμαρτιῶν ἀπολαύσας, καὶ υἱοῦ τάξιν καταστάς, διηνεκῇ τῶν παρὰ Θεοῦ ἀγαθῶν δέχεται τὴν ἀπόλαυσιν*».

Ἡ εὐγένειά του ἦταν παροιμιώδης. Δέν ἦταν ἐπιτηδευμένος τρόπος συμπεριφορᾶς πού κυριαρχεῖ στόν κόσμο, ἀλλά γνήσια ἐκδήλωση τῆς ἐκ τῆς ἀγιότητος εὐγενοῦς ψυχῆς του. Ὁ τρόπος πού κοιτοῦσε, πού μιλοῦσε, πού ἐκινεῖτο, πού διατύπωνε τή γνώμη του ὅταν τοῦ τή ζητοῦσες -διότι ἦταν ἄνθρωπος τῆς προσευχομένης σιωπῆς- ἦταν τρόπος δηλωτικός τῶν καρπῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τούς ὁποίους ἦταν καταστολισμένος.

Στόν Ἀκάθιστο Ὑμνο ψάλλουμε «*ξένον τόκον ἰδόντες ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες*». Αὐτό τό εἶχε ἐπιτύχει ὁ πολυθαύμαστος Γερμανός, σέ βαθμό πού ἐμεῖς δέν μπορούμε νά τό κατανοήσουμε. Εἶχε ἀποξενωθεί ἀπό τό ὑλικό φρόνημα τοῦ κόσμου ἐνῶ ζοῦσε μέσα στόν κόσμο καί εὐεργετοῦσε καί πονοῦσε γι αὐτόν μέ πόνο ἀποστολικό, πατερικό. Εἶχε ξενωθεί τοῦ κόσμου καί εἶχε μεταθέσει τόν νοῦ του στόν οὐρανό. Πιστός στήν τήρηση τῆς ἀποστολικῆς προτροπῆς «*τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς*» (Κολασ. 3,2). Μέ λόγια τοῦ ὕμνωδοῦ, ἦταν «*ἐπίγειος ἄγγελος καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος*». Μέσα στήν ἀφάνεια τῆς Κωνσταντινουπόλεως κινήθηκε μέ ἄνεση, ἀξιοποιώντας τόν χρόνο του, καί σκόρπισε τίς εὐεργεσίες διὰ τῆς θαυματουργικῆς του μυστικῆς προσευχῆς, ἀφανῶς. Τό ἀρχαῖο «*λάθε βιώσας*», ἦταν προσωπική ὁλόψυχη ἐπιλογή τοῦ ἁγίου

πατρός, μιμούμενος παμποθήτως ἀναρίθμητες ἱερές μορφές τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀγιολογικοῦ καταλόγου.

Ἐνα ταπεινό διαμέρισμα τῆς πολυθόρυβης Πόλης, εἶχε γίνει κελλί τῆς πάλαι μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων, καλύβη τῶν ἀγιορεϊτικῶν Καρουλίων, ἀσκητήριο τοῦ Ὀλύμπου τῆς Βιθυνίας, τῆς Θηβαΐδας τῆς Αἰγύπτου καί τοῦ Βορρά, τῆς Νιτρίας, τῆς ἐρήμου τῆς Παλαιστίνης... Ἦταν ἐρημίτης, διότι ζοῦσε τήν ἔρημο μέσα στήν Κωνσταντινούπολη, ὅπως ἦταν ἐρημίτης ὁ ἅγιος Πορφύριος πού ζοῦσε τήν ἔρημο στήν Ὀμόνοια τῆς Ἀθήνας.

Ἡ ζωή του ἄντεχε στά αὐστηρότερα καλογερικά κριτήρια, διότι εἶχε σταθερές ἀρχές ὡς τέλειος ὑποτακτικός ἑνός ὑποδειγματικοῦ Καππαδόκου Γέροντος, τοῦ Μητροπολίτου Δέρκων Ἰακώβου Παπαπαΐσιου (1885-1980), τίς ὁποῖες κράτησε σέ ὅλη του τή ζωή, ὡσάν νά ζοῦσε καί τοῦ ἔδινε λεπτομερή καθημερινή ἀναφορά! Γι αὐτό καί συχνά μιλοῦσε μέ βαθύ σεβασμό γι' αὐτόν, ἀναγνωρίζοντάς τον ὡς θεμελιωτή καί οἰκοδόμο τῆς ὅλης του συγκροτήσεως καί ἐν Χριστῷ ζωῆς του. Ἄλλωστε οἱ Τοῦρκοι, καί τόν Γέροντά του Ἰάκωβο ἀποκαλοῦσαν «Ἀζίζ Ἰάκωβο». Αὐτό τό κατανοοῦν σέ βάθος, μόνο ὅσοι ἔζησαν στήν ἀγία ὑπακοή. Ὑπακοή χωρίς παρενθέσεις καί κρατούμενα, χωρίς ἀποκρύψεις διαλογισμῶν, χωρίς σκοπιμότητες. Μόνο ὅσοι πίστεψαν, ἐμπιστεύθηκαν καί «ἠγάπησαν εἰς τέλος» τόν γέροντά τους. Ἡ μυστική πνευματική διαθήκη τοῦ Γέροντος, μόνο σέ αὐτούς ἀνοίγεται μετά τήν κοίμησή του. Οἱ ἄλλοι, οἱ κατ' ὄνομα μόνον ὑποτακτικοί, ὅποιοι καί νά εἶναι, κληρονομοῦν μόνο ὄνομα καί ὑλικά πράγματα. Ὅχι ὅμως πνευματική διαθήκη!

Νά γιατί οἱ ἀληθεῖς στό Ἅγιον Ὅρος ὑποτακτικοί, καθῶς καί οἱ γεροντάδες πού οἱ ἴδιοι ὑπῆρξαν καλοί ὑποτακτικοί, ἔβλεπαν τόν Γερμανό μέ τήν αἴσθηση τῆς

πνευματικής συγγενείας. Είχαν τό πνευματικῶς «ὁμόηθες» καί «ὁμόγλωσσο» στήν καλογερική, κατά τούς ὅρους τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἱστορίας, γι' αὐτό καί μποροῦσαν νά συνομιλήσουν καί νά συνευφρανθοῦν πνευματικά ὅταν βρισκόταν στό Περιβόλι τῆς Παναγίας. Μποροῦσαν καί μέ μόνο τό βλέμμα νά ἐπικοινωνήσουν, διότι ἡ Χάρις ἔχει καί μυστική γλῶσσα τέτοια, πού κάποιες φορές οὔτε τό βλέμμα χρειάζεται! Ἀλληλοπληροφοροῦνται καί ἀλληλογνωρίζονται οἱ καρδιές, ὅπως διαβάζομε στά πατερικά κείμενα.

Ἀναπαύθηκε πάνω του ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, διότι δέν χόρταινε νά εἶναι διαρκῶς προσευχόμενος, διαρκῶς ταπεινούμενος, διαρκῶς εὐεργετῶν τόν πλησίον του ὑλικῶς καί πνευματικῶς μέχρι καί πρός τό τέλος τῆς ζωῆς του. Κυρτός ἦταν τά τελευταῖα χρόνια «ὡς ἐλαία κατάκαρπος», ἀλλά εἶχε ἀκόμη τήν ἴδια ἐλεήμονα διάθεση. Τόν ἴδιο ζῆλο στόν πολύπλευρο πνευματικό του ἀγῶνα. Συνέχιζε νά πράττει τό ἀγαθό στό μέτρο πού ἄντεχε, ὑποβοηθούμενος ἀπό μιά ἐκλεκτή ψυχή, διότι ὡς ἀληθινός ἅγιος ἤθελε νά κενώνει ὡς τό τέλος τόν ἑαυτό του. Ἡ ἀγάπη του ἐπεκτεινόταν καί στούς κεκοιμημένους. Ἀπό τίς συγκινητικότερες φωτογραφίες πού ὑπάρχουν, εἶναι αὐτή πού συγκύπτων καί ὑποβασταζόμενος μέσα σέ κοιμητήριο, φορώντας τά γνωστά ἄμφια (ἐπιτραχήλιο καί ὠμοφόριο), ἔκανε τρισάγια στούς τάφους.

Ἐπειδή οἱ ἅγιοι ἔχουν κοινά βιώματα καί γνωρίσματα, τό εἶδαμε αὐτό καί στή ζωή τῶν συγχρόνων μας ἀνακηρυθέντων ἁγίων Πορφυρίου, Παισίου, Ἰακώβου, Ἀμφιλοχίου, Εὐμενίου, καθώς καί στή ζωή τῶν λοιπῶν ἐπίσης συγχρόνων μας ἁγίων τῶν ὁποίων ἀναμένεται ἡ ἀνακήρυξη. Μέ σοβαρότατα προβλήματα υγείας ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἄγγιξαν πολλές φορές τόν θάνατο, δέν σταματοῦσαν νά εὐεργετοῦν μέ ἔργα, μέ λόγια καί μέ προσευχές τόν πονεμένο καί ἀναγκεμένο ἄνθρωπο, ἀλλά καί τούς κεκοιμημένους. Κένωναν τόν ἑαυτό τους, ἀκόμη καί πάνω στό κρεβάτι τοῦ πόνου. Ἀσύλληπτο εἶναι σέ μᾶς τέτοιο εὖρος τῆς πρός Χριστόν ἀγάπης τους, ἀσύλληπτη τέτοια θέρμη θείου ἔρωτος, γι' αὐτό καί ἀσύλληπτο τό βίωμα τέτοιου θαύματος.

Ὁ ὁσιος Πατήρ ἦταν καί τακτικώτατος ἱεουργός. Καί πῶς νά μήν ἦταν! Ὅταν ἔχεις κέντρο τῆς ζωῆς σου τόν Χριστό, δέν μπορεῖς παρά νά ἔχεις καί τό ἅγιό Του θυσιαστήριο. Ὅταν ὁ λειτουργός εἶναι ἅγιος, θέλει νά λειτουργεῖ ὅσο πιό τακτικά γίνεται. Ἐάν εἶναι καί ἐπίσκοπος, τοῦτο εἶναι δηλωτικό τῆς ἀρετῆς του. Ἡ τέλεση τῆς Θ. Λειτουργίας εἶναι γι' αὐτόν ἡ μεγαλύτερη δίψα τῆς ψυχῆς του. Εἶναι ἡ ποθεινότερη τροφή τῆς ψυχῆς καί ἡ μεγαλύτερη ἀγαλλίασή της. Ὁ ἅγιος ἱερωμένος δέν ἀντέχει συνειδησιακά νά ἀφήνει ἀνενέργητη τήν ἱερωσύνη του. Δέν τό βλέπει ὡς ἕνα πρέπει, ἀλλά ἐπειδὴ τό θέλει, τό ποθεῖ διακαῶς. Γνωρίζει ὅτι ἡ ἰσχυρότερη προσευχή γιά ζῶντες καί κεκοιμημένους εἶναι στή Θ. Λειτουργία.

Ἐλεγε ὁ ὁσιος Παΐσιος: «Ὁ ἱερεύς ἐκτός ἀπό τῆ χάρη τῆς ἱερωσύνης πρέπει νά ἔχει καί τῆ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὅχι ἀπλῶς νά ἀγιάζει τούς πιστούς, ἀλλά καί ὁ ἴδιος νά εἶναι ἀγιασμένος, γιά νά βοηθάει διπλά». Ὁ ἱερός Γερμανός δέν ἦταν ἀπλῶς ὁ λειτουργός, ἀλλά ὁ ἅγιος λειτουργός. Λειτουργοῦσε ἀκατακρίτως, γι' αὐτό καί «βοηθοῦσε διπλά». Ἡ προσευχή του αὐτή θαυματουργοῦσε γιά τούς ζῶντες μέχρι τά πέρατα τοῦ κόσμου. Ἡ κατάλυση τοῦ ἁγίου Ποτηρίου, ἦταν τίς περισσότερες φορές γιά τόν ἀσκητή καί σωματική συγχρόνως τροφή, διότι ἡ κοινωνία του μέ τόν ἡγαπημένο Κύριο τόν γέμιζε ψυχοσωματικά. Αὐτό τό ἀσκητικό καί ἀγνό σῶμα πού γινόταν ἀξίως θεοδόχο τῆς Θείας Κοινωνίας ὅπως καί ἡ ἀγία του ψυχή, εἶναι δυνατόν νά μήν ἀποτελεῖ πλέον ἅγιο λείψανο; Ναί. Καί ἅγιο λείψανο εἶναι καί πρέπει νά τιμηθεῖ ὡς τέτοιο ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα.

Εἶναι δυνατόν νά ἦταν ὁ τόσοσ ἀγῶνας του ἀπαράκλητος; Εἶναι δυνατόν αὐτό τό ταπεινό διαμέρισμα νά μήν ἔγινε Σινά καί Θαβώρ; Κανείς δέν θά τό μάθει ποτέ, διότι ποτέ δέν εἶπε τίποτε σέ κανένα. Ὁ «Ἀζίζ Γερμανός» ἦταν ὁ μέγας σιωπηλός διδάσκαλος τοῦ «ἐν τῷ κρυπτῷ» ἀγῶνος πού ζητᾷ ὁ Κύριος. Αὐτός ὁ κρυφός ἀγωνιστής, ἐπειδὴ ἦταν τόσο ταπεινός, δέν μίλησε ποτέ περί θείων «παρακλήσεων – σημείων». Μόνο ἂν κάτι ἴσως θά τοῦ ξέφυγε, ἢ ἀπέτυχε νά τό κρύψει, ὅπως μία περίπτωση διοράσεως πού ἡ δικαιολογία του δέν ἔπεισε καί τήν ὁποία καταγράφει ὁ αἰμίνηστος π. Δοσίθεος Κανέλλος ὡς ἐξῆς: «Κυριακή μετά τό γενέσιον τῆς Θεοτόκου (8 Σεπτεμβρίου). Ναός τῆς Παναγίας στό “Παλαιό μπάνιο” (δηλ. πλησίον τῆς “Παλαιᾶς φυλακῆς”) στό “Διπλοκιόνιον”. Λειτουργία μετά Πατριαρχικῆς χοροστασίας. Ἐρχόμεθα προσκυνηταί μέ ἕνα λεωφορεῖο. Τήν ἐπομένη θά φεύγαμε γιά Ἑλλάδα. Συζητούσαμε καθ’ ὁδόν· «Θά φύγουμε καί δέν πήραμε εὐχή ἀπό τόν ἅγιο Θεοδωρουπόλεως. Τί νά γίνη; Ἄλλη φορά». Κατεβαίνω πρῶτος ἀπό τό λεωφορεῖο. Κάπου μακριά διακρίνω ἕνα γεροντάκι σκυφτό, νά ἔρχεται πρός τά ἐμᾶς. «Περαστικός θά εἶναι» σκέφτηκα. Ὅσο πλησίαζε κάτι μοῦ θύμιζε, ἀλλά ἐπειδὴ φοροῦσε πολιτικά, ἔλεγα: «Μπά μέ γελοῦν τά μάτια μου». Καί ὅμως, δέν μέ γελοῦσαν. Ἦταν ὁ ἅγιος Θεοδωρουπόλεως! Κατέβηκαν ὅλοι νά πάρουν τήν εὐχή του. Καί μᾶς εἶπε κάτι τό φοβερό: «Ἐχω τριάντα πέντε χρόνια νά ἔλθω σ’ αὐτόν τόν ναό. Σήμερα τό πρῶτό μου ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε νά ἔλθω γιά νά προσκυνήσω

τήν Παναγία». Καί δέν εἶναι αὐτό θαῦμα;».

Καί πάλι θά ἐπικαλεσθῶ ἐδῶ τόν π. Δοσίθεο, μεταφέροντας μιά στιχομυθία μεταξύ ἐκείνου καί τοῦ Πατριάρχου· «Κάποτε τόλμησα νά πῶ στόν Παναγιώτατο Πατριάρχη μας: Παναγιώτατε, ὁ μέγας Ἀντώνιος “ἐστήριξε τήν οἰκουμένην ταῖς εὐχαῖς αὐτοῦ” (Ἀπολυτίκιο). Τώρα τήν Κωνσταντινούπολι στηρίζει ταῖς εὐχαῖς αὐτοῦ ὁ ἅγιος Θεοδωρουπόλεως. Καί μοῦ ἀπαντᾷ: Ἔχεις ἀπόλυτο δίκαιο!»! Τά ἀσκητικά πρότυπα τοῦ ὁσίου πατρός μας, βρίσκονταν μέσα στους Συναξαριστές, στόν Εὐεργετινό, στή Φιλοκαλία καί στά λοιπά ἀσκητικά ἔργα τῶν νηπτικῶν Πατέρων.

Ἡ βοῶσα ἀγιότητα τοῦ Γερμανοῦ ὅλα τά χρόνια, εἶχε νά κάμει καί μέ αὐτό τό εἶδος προσφοῶς. Τό σπανιώτατο εἶδος, πού μυστικῶς τῷ τρόπῳ ἀνέβαζε τό κύρος τοῦ Πατριαρχείου στά ἐπίβουλα μάτια ἐνός τέτοιου ἐχθρικοῦ χώρου. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς του μποροῦσε θαυματουργικά νά ἀλλάζει τήν ἐχθρική διάθεση τῶν ἀλλοθρήσκων κρατούντων καί νά γίνεται ἡ μυστική ἀσπίδα προστασίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ἕνας ἦταν. Ἀλλά αὐτός ὁ ἕνας εἶχε τέτοια Χάρη καί τέτοια παρρησία στόν Θεό, πού προστάτευε τόν ἱερό Θεσμό καί τόν Πρῶτο του.

Ἡ ὁδός τοῦ ἀγιασμοῦ ἔχει ἐκ τῶν πραγμάτων σύντροφο τή μοναξιά, γιατί συνήθως δέν κατανοεῖται. Ὅμως γιά τή μή κατανόηση δέν εὐθύνεται ὁ ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἡ ἄγνοια ἐκείνων πού δέν ξέρουν τί θά πεῖ πνευματική συνέπεια σέ ὅλα καί πάντοτε, χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς ἐκπτώσεις. Ὁ ἅγιος ἄνθρωπος εἶναι μέλος τῆς κοινωνίας. Ἀλλά ἐνῶ δέν εἶναι ἀκοινώνητος, τοῦ εἶναι ἀδύνατο νά συνυπάρχει μέ ὅ,τι βλέπει συνειδησιακά ἔνοχο στήν κοινωνική συμβατικότητα. Ὅπου καί νά βρισκόταν ὁ Γερμανός, ἦταν ἕνας ζωντανός βιωματικός ἄμβωνας. Ἄμβωνας ὄχι ἐντυπωσιασμοῦ ἀπό ἐπίδειξη γνώσεων καί χειρισμοῦ τοῦ ἑλληνος λόγου, ἀλλά τῆς εὐλαλῆς σιωπῆς μιᾶς ζωῆς ἀγίας, ἡ ὁποία ἔπειθε, μετέδιδε Χάρη, ἀσκοῦσε στίς ψυχές «ὁθνείαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην» (τροπ. Θ΄ ὠδῆς Πεντηκοστῆς). Τό ἀλφαβητάρι τῆς πίστεώς μας καί μόνο νά γνώριζε κάποιος καί νά ἦταν καλοπροαίρετος, θά καταλάβαινε τί ἦταν ὁ Πατήρ.

Ὁ Παντεπίσκοπος Κύριος τόν ἤθελε μέ τό ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως στήν ἴδια τήν καρδιά τῆς παγκόσμιας Ὁρθοδοξίας, στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, γιά πολλούς λόγους, ἐσωτερικούς τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί ἐξωτερικούς. Ὡς ἀληθινή μητέρα ἡ Μητήρ Ἐκκλησία φρόντισε τόν ἐκλεκτό της νά γηροκομηθεῖ στοργικά στό γηροκομεῖο του Μπαλουκλή, ὅταν εἶδε πώς δυσκολευόταν νά αὐτοεξυπηρετηθεῖ. Ἀλλωστε καί στό παρελθόν, ὅταν κάποτε εἶχε ἐπικίνδυνα ἀποδυναμωθεῖ λόγω ὑπερβολικῆς ἀσκήσεως, τόν μετέφερε στό Φανάρι ὅπου καί τόν φρόντισε μέχρι νά συνέλθει.

Ὁ χῶρος πού ἡ ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας φρόντιζε τό ἀδύναμο καί γηρασμένο σῶμα του, τοῦ ἔδινε καί τή δύναμη καί τόν χρόνο νά χορταίνει προσευχή καί νά συνεχίζει νά τήν εὐεργετεῖ δι' αὐτῆς, μέχρι πού ἕνα πρόβλημα ὑγείας τόν βύθισε στή σιωπή. Ἀλλά ἡ καρδιά του ὡς κάτοχος τῆς νοερᾶς προσευχῆς ἀφοῦ εἶχε μάθει νά προσεύχεται ἀδιαλείπτως, δέν ἔπαυσε ποτέ τή νοερά ἐργασία της. Ἦταν εὐθραυστος σωματικά ὁ μακάριος, ἀλλά ἄθραυστος πνευματικά.

Ἡ ἐμπειρία τῶν Ἀγιορειτῶν μοναχῶν μακαρίζει ἐκείνους πού γηροκομοῦν μοναχούς οἱ ὅποιοι θά πέθαιναν ἀβοήθητοι ἐλλείψει ὑποτακτικοῦ. Θεωροῦν μεγάλη εὐλογία τήν προσευχή τους. Καί μετά τά τέλη τους, μεγάλη προστασία τήν εὐχή τους. Ὁ ἡγιασμένος Παπποῦς, ἀνήμπορος πιά, ἦταν σέ καροτσάκι σιωπῶν καί καθαρῶτατος ἀπό τήν περιποίηση.

Τό θεῖο του πρόσωπο ἦταν ὅπως πάντα λαμπερό. Τί κι ἂν δέν μιλοῦσε; Τί κι ἂν ἡ

νηστεία καί ἡ ἐκούσια κακοπάθεια ἀποτελοῦσαν πλέον παρελθόν; «Ἐν βίβλῳ ζωῆς» ἦταν ὅλα γραμμένα! Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο πού εἶχε σκηνώσει στήν ψυχή καί τό σῶμα του, εἶχε μονίμως ἔκδηλη τήν παρουσία Του πάνω του. Ἡ λαμπάδα ὅμως ὅδευε πρός τήν κατάλυσή της.....Ἐσβησε στίς 10 Αὐγούστου 2018 περί τίς 10.00΄ τό βράδυ. Τόν Θεοδωρουπόλεως Γερμανό παρέλαβε ἡ Παναγία, τήν ὁποία τόσο πολύ ἀγαποῦσε, μέσα στόν Δεκαπενταύγουστο, παραμονές τῆς μεγάλης ἑορτῆς της, σέ περίοδο δηλαδή νηστείας, γιά νά σημαδέψει τή μνήμη του ὡς νηστευτοῦ.

Ἡ πληροφορούμενη μυστικῶς ἀπό τόν Παράκλητο ἐκκλησιαστική συνείδηση, ἀπό πολύ νωρίς εἶχε τή μαρτυρία τοῦ Οὐρανοῦ. Καί ὅσο περνοῦσαν τά χρόνια, τόσο αὖξανε ἡ πίστη στήν ἀγιότητά του. Μέ τήν κοίμησή του κορυφώθηκε, γιά νά διατρανώνεται ἐφεξῆς. Τώρα πλέον ὁ Θεοδωρουπόλεως Γερμανός ἀνήκει στή χορεία τοῦ πλήθους τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀγίων οἱ ὁποῖοι συνθέτουν τό ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προεξαρχούσης τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ. Ἀναρίθμητοι εἶναι οἱ κρίκοι τῆς ἀλυσίδας τῶν ἀγίων τῆς Βασιλίδος, ἄν στά πλήθη τῶν γνωστῶν ὀνομάτων προστεθοῦν καί οἱ ἀνώνυμοι πού μόνο ὁ Θεός γνωρίζει. Βασιλεύουσα Πόλις γάρ, δέν γέννησε μόνο ἀγίους, ἀλλά συνδέθηκε καί μέ μεγάλο ἀριθμό ἀγίων, εἴτε λόγω δράσεως σ' αὐτήν, εἴτε λόγω προσκαίρου παραμονῆς.

Ἀλλ' ἡ χαρά ὅσων τόν ἀγαποῦσαν καί τόν εὐλαβοῦντο, ἐπληρώθη ὅταν κατά τή δεξίωση στήν αἴθουσα τοῦ Θρόνου μετά τό τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο στίς 15-9-2018, αὐτό τοῦτο τό πατριαρχικό στόμα ἐξέφρασε τήν πίστη τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας περί τοῦ Θεοδωρουπόλεως Γερμανοῦ λέγοντας τά ἐξῆς, ὅπως αὐτά ἀπομαγνητοφωνημένα δημοσιεύθηκαν:

«Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἀδελφοῦ ἁγίου Θεοδωρουπόλεως κυροῦ Γερμανοῦ, συγκεντρωθήκαμε σήμερα καὶ συμπροσευχηθήκαμε διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς του, τελέσαντες τό τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνόν του. Ὁ ἅγιος Θεοδωρουπόλεως μέ τὴν σεμνότητά του, μέ τὴν ἀπλότητά του, μέ τό ἥθος του καί μέ ὅλην τὴν ὀσιακὴν βιωτὴν του ἦταν ἓν σύμβολον τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος. Ἡμεῖς εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί εὐρύτερα εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἔχουμε τίς καθημερινές δραστηριότητες ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου μας, ἔχουμε τούς διαλόγους μέ τούς ἑτεροδόξους ἀδελφούς μας, ἔχουμε ταξίδια καί ἀποστολάς, ἔχουμε τὰ προβλήματα μας, ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά, καί μέσα σέ ὅλα αὐτά τὰ τρέχοντα, τὰ καθημερινά, πολλές φορές μας λείπει ἡ πνευματικότης. Αὐτὴ ἡ πνευματικότης εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἐνεσάρκωνε καί ἐξέφραζεν, πολλές φορές, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον συνήθως μέ τὴν σιωπὴν του ὁ μακαριστὸς ἅγιος Θεοδωρουπόλεως. **Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ὅτι ἦτο ἐφάμιλλος τῶν νέων ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, Πορφυρίου, Παΐσιου, Ἰακώβου τοῦ Τσαλίκη καί τοῦ Ἀμφιλοχίου τῆς Πάτμου, τόν ὁποῖον ὅλως προσφάτως κατετάξαμεν καί αὐτόν εἰς τό Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας μας.**

Ὁ Θεοδωρουπόλεως Γερμανὸς ἐβάδιζεν ἀνάμεσά μας, συμπνευματιζόταν, συνυπῆρχε, μετεῖχε εἰς τὴν ζωὴν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν. Ἦταν κάτι τό ξεχωριστό. Ἔτσι θά τόν ἐνθυμούμεθα, ἔτσι θά εὐλαβούμεθα τὴν μνήμην του, θά εὐχαριστοῦμεν τόν Θεόν πού μᾶς τόν ἔστειλε καί ἐζήσαμεν μαζί κάτω ἀπὸ τὴν ἱεράν στέγην τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, καί θά παρακαλοῦμεν τόν Κύριον καί Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀποστέλῃ σέ κάθε ἐποχὴ ἱεράρχας καί κληρικούς τοῦ ἥθους, τῆς πνευματικῆς ἐμβελείας τοῦ μακαριστοῦ Γερμανοῦ. Δέν θά μακρυγορήσω. Ὁ ἴδιος, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι δέν θά ἤθελε νὰ λεχθοῦν διὰ τό πρόσωπόν του οὔτε αὐτά τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα εἶπα προηγουμένως. Ἦταν τόσο σεμνός, τόσο ἀπλός.

Στίς 2 Αύγουστου πού μετέβην στό Γηροκομείον τοῦ Βαλουκλῆ γιά νά ψάλω τήν Παράκλησιν μέ τούς ἡλικιωμένους ἀδελφούς μας, τόν ἐπισκέφθηκα. Ἦταν μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς, μεταξύ φθορᾶς καί ἀφθαρσίας, μεταξύ ζωῆς καί θανάτου. Δέν μέ ἀνεγνώρισε, δέν εἶχε τάς αἰσθήσεις του καί σέ ὀλίγας ἡμέρας, ὅπως θά λέγαμε ἀπλᾶ, πέταξε σάν πουλάκι. Πέταξε στούς οὐρανούς, ἀλλά ἄφησε ἀνεξίτηλη τή σφραγίδα του στή ζωή καί τήν ἱστορία τῶν κάτω χρόνων τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου. Καί εἰς τόν μακαριστόν Δέρκων Ἰάκωβον διηκόνησε μέ ἀφοσίωσιν, ὁμοίως καί εἰς τόν διάδοχον τοῦ Ἰακώβου, τόν σημερινόν ἅγιον Νικαίας καί ὡς πνευματικός διά τήν Ρωμιοσύνην τῆς Πόλεως, πού τόν εἶχα διορίσει τά τελευταῖα χρόνια, ἔκανε τό ἔργο του εὐσυνείδητα, ἐνέπνεε μέ τό παράδειγμά του. Ἦταν γνωστή ἡ φιλανθρωπία του, ὅσο καί ἂν προσπαθοῦσε νά τήν κρύψη ὁ ἴδιος. Εὐηργέτησε πολλούς ἀνθρώπους. Ὁ μισθός του πήγαινε στούς φτωχοῦς, μόλις τόν εἰσέπραττε. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του καί ἅς ἔχουμε ὅλοι τήν εὐχήν του».

Ἡ ἱ. Μ. Μονή Βατοπαιδίου κατά τήν κοινοβιοποίησή της μετά ἀπό πέντε ὁλόκληρους αἰῶνες ἰδιορρυθμίας, τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων τοῦ ἔτους 1990, εἶχε τήν ἰδιαίτερη εὐλογία νά προστεῖ ὡς ἐπρόσωπος τῆς Μητρος Ἐκκλησίας τῆς πανηγυρικῆς Θ. Λειτουργίας καί νά ἐνθρονίσει τόν πρῶτο ἡγούμενό της Γέροντα Ἐφραίμ, ὁ ἐν ἁγίοις πλέον Θεοδωρουπόλεως Γερμανός. Δέν ἦταν τυχαῖο τό γεγονός αὐτό. Ἡ ἴδια ἡ Παναγία κανόνισε, ὥστε ὁ ἐκλεκτός της, αὐτός ὁ ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος κάθε φορά πού θά πήγαινε στό Ἅγιο Ὅρος μέχρι πού θά προσκυνοῦσε τήν πρώτη της εἰκόνα δέν ἔπινε οὔτε νερό, νά θεμελιώσῃ καί νά σφραγίσῃ μέ τήν ἁγία παρουσία του τό Κοινόβιο, στοῦ ὁποίου τό ἁγιολόγιο θά συμπεριληφθεῖ κάποτε. Εἶναι βέβαιο, ὅτι καί οἱ πρεσβεῖες του συνετέλεσαν στή θαυμαστή ἀνθιση τῆς περιωνύμου μονῆς.

Πηγή: pemptousia.gr